

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 16. januar 2015 i sag nr. BS 8-1682/2011:

A

mod
Patientskadeankenævnet
Finsensvej 15
2000 Frederiksberg

Under denne sag, der er anlagt den 1. december 2011, har sagsøgeren
nedlagt sålydende påstande:

A

Principalt:

Sagsøgte Patientskadeankenævnet tilpligtes at anerkende, at
som følge af patientskade i form af følger efter forsinket diagnosti-
sering af livmoderhalskræft har pådraget sig et erhvervsevnetab på 15 % eller
derover fastsat efter rettens skøn.

Sagsøgte tilpligtes endvidere at anerkende, at det varige mén som følge af
patientskaden er større end 25 % fastsat efter rettens skøn.

Subsidiært:
Hjemvisning.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse.

Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren er blevet påført en
patientskade ved forsinket diagnostisering af livmoderhalskræft med fysiske
og psykiske følger.

Det fremgår af Patientskadeankenævnets afgørelse af 1. juni 2011, jf.
afgørelse af 5. juli 2012,

- at sagsøgeren var påført varigt mén på 25 %, heraf 15 % for de fysiske mén
i form af mistet funktion af begge æggestokke samt mistede æggeledere;
- at sagsøgeren var berettiget til méngodtgørelse på 10 % for den psykiske
belastning ved bevidstheden om, at hendes statistiske overlevelsesprognose
som følge af patientskaden var væsentligt forringet, og
- at sagsøgeren ikke var berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne, da

hovedårsagen til hendes fravær fra arbejdsmarkedet var udviklingen af en depression, som ikke med overvejende sandsynlighed var forårsaget af patientskaden.

Sagsøgeren har gjort gældende, at hun som følge af fejlbehandlingen har krav på en højere grad af godtgørelse for varigt mén end fastslået ved Patientskadeankenævnet afgørelse samt krav på erstatning for tab af erhvervsevne. Det må antages, at der er årsagssammenhæng imellem fejlbehandlingen og sagsøgerens depression. Der er begået klare lægelige fejl fra den 11. august 2006 og frem. Sagsøgeren kunne have undgået behandling med kemoterapi og operation, hvis kræftsygdommen var blev opdaget i tide. Dette burde være sket i forbindelse med den oprindelige lægeundersøgelse og den efterfølgende undersøgelse af vævsprøven. Den svære depression hos sagsøgeren har skyldtes kræftdiagnosen og har været af en anden og sværere karakter end tidligere. Dette underbygges af den mentorordning, som sagsøgeren nu er tilknyttet, blandt andet på grund af svigtende hukommelse. Ifølge retslægerådets udtalelse af 3. juli 2014 ad spørgsmål 3 er der tvivl om årsagen til sagsøgerens psykiske tilstand. Denne tvivl bør komme sagsøgeren til gode. Der er fornødent grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets afgørelse, idet der foreligger psykiske gener på grund af den forringede overlevelsesprognose. Dette bør begrunde en lempelse af beviskravene i forhold til Patientskadeankenævntes afgørelse med hensyn til, om der skal tilkendes en højere méngrad og erhvervsevnetab.

Til støtte for, at det varige mén skal fastsættes til mere end 25 %, har sagsøgeren nærmere anført, at alene de fysiske følger bør begrunde en méngrad på 25 %, og at der på baggrund af de psykiske virkninger herudover bør fastsættes en højere procentsats på grund af den forværrede depression og de fortsatte følgevirkninger heraf.

Til støtte for at fastsætte et erhvervsevnetab på mere end 15 % har sagsøgeren anført, at hun tidligere har været etableret på arbejdsmarkedet, og at fejlbehandlingen har medført en nedsættelse af hendes erhvervsevne. Sagsøgeren har således ikke været i stand til et genoptage sin beskæftigelse efter depressionen, der er blevet forstærket som følge af fejlbehandlingen, hvorfor der bør fastsættes en højere procentsats end de 15 % efter rettens skøn.

Det kan i øvrigt ikke udelukkes, at de fejlagtige oplysninger om sagsøgerens stofmisbrug, der fremgår af de lægelige oplysninger fra 2001, er indgået i sagsforløbet som et falsk lod i vægtskålen, selvom sagen efter konstateringen af de fejlagtige oplysninger er blevet revurderet.

Til støtte for den subsidiære påstand har sagsøgeren anført, at sagen bør hjemvises, hvis ikke retten er i stand til at fastsætte størrelsen af det varige mén og erhvervsevnetabet.

Til støtte for sin påstand har sagsøgte gjort gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets afgørelse. Sagsøgerens væsentligste helbredsmæssige problem er hendes tilbagevendende depressioner, der rækker lang tid tilbage. Der er ikke grundlag for at antage, at sagsøgerens tilstand med overvejende sandsynlighed er en følge af patientskaden, hvilket også er underbygget ved Retslægerådets udtalelse. Der er ikke grundlag for at tilsidesætte afgørelsen fra Patientskadeankenævnet, der er sammensat af speciallægekonsulenter med særlig erfaring inden for denne type sager.

Det skal ved fastsættelsen af ménprocenten for fysiske følger tillægges betydning, at sagsøgeren er over den fødedygtige alder, ligesom det beror på et skøn, hvor høj en procentsats der skal fastsættes for psykiske og fysiske mén.

For så vidt angår spørgsmålet om erhvervsevnetab er det ikke invaliderende at miste kønsdelene. Der foreligger ikke noget vedrørende klager over det fysiske helbred ifølge udtalelsen af 15. april 2014 fra speciallæge .
Ifølge udtalelsen af 25. oktober 201 fra speciallæge
er erhvervsevnetabet knyttet til de psykiske
eftervirkninger af sygdommen og hele forløbet og ikke til de fysiske følger.

De psykiske følger kan ikke antages at afholde sagsøgeren fra arbejdsmarkedet ved en nedsættelse af erhvervsevnen. Det er derimod de tilbagevendende depressioner, der er årsagen til hendes manglende tilknytning til arbejdsmarkedet. Det fremgår af de lægelige oplysninger, at sagsøgeren i flere tilfælde tidligere har forsøgt at begå selvmord, ligesom hun tidligere har haft depressioner i længere perioder. Sagsøgeren har således været klart depressiv også før patientskaden. Der er således ikke grundlag for at tilsidesætte vurderingen af den samlede ménerstatning og erhvervsevnetabsvurdering. Det har ikke været muligt at fastslå den relative betydning af patientskaden i forhold til de depressioner, sagsøgeren har haft i forvejen. Sagsøgeren har således ikke løftet bevisbyrden for, at der er grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets afgørelse. Dette gælder også, selv om man skal tage skadelidte som skadelidte er. Der er derfor ikke fornødent grundlag for en bevislempelse, idet det ikke er godtgjort, at der er begået klare fejl, der kan begrunde en lempelse. Den omstændighed, at sagsøgeren er blevet fejlbehandlet, er ikke udtryk for en klar fejl, og Retslægerådet er ej heller blevet spurgt herom. Det bestrides, at de fejlagtige oplysninger om sagsøgeren har haft nogen betydning ved sagsbehandlingen.

Der er afgivet forklaring af sagsøgeren.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Rettens begrundelse og afgørelse:

Sagsøgte har erkendt, at der har været følgevirkninger af fejlbehandlingen, sådan som det også fremgår af Patientskadeankenævnets afgørelse.

Uanset den usikkerhed, der er forbundet med omfanget af følgevirkningerne, findes der ikke at være grundlag for at tilsidesætte Patientskadeankenævnets skøn over procentsatserne.

Der er herved lagt vægt på sagsøgerens alder, ligesom hun gennem en årrække forud for patientskaden har lidt af depressioner, der må antages at have holdt hende væk fra arbejdsmarkedet.

Det fremgår af udtalelse af 25. oktober 2010 fra speciallæge (bilag 14), at de psykiske følger af den forsinkede diagnose har været stærkt begrænsede - højest 10 pct af årsagen til den nuværende psykiske tilstand, hvilket ligeledes gør sig gældende for så vidt angår erhvervsevnetabet.

Ifølge udtalelse fra overlæge er sagsøgerens erhvervsevnetab knyttet alene til de psykiske eftervirkninger af sygdommen og ikke til de fysiske følger.

Det fremgår af Retslægerådets udtalelse, at det er usikkert, hvorvidt sagsøgerens symptomer stammer fra kemoterapien, eller er en følge af langvarig depression.

De oplysninger, der foreligger om sagsøgerens tidligere sporadiske tilknytning til arbejdsmarkedet, findes ikke at kunne begrunde, at der som følge af den for sene diagnostisering skulle være grundlag for at fastsætte en højere grad af erhvervsevnetab end som fastslået ved Patientskadeankenævnets afgørelse.

Som følge heraf tages sagsøgtens frifindelsespåstand til følge som nedenfor bestemt.

I sagsomkostninger skal sagsøgte betale 80.000 kr. for advokatbistand under sagen.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte Patientskadeankenævnet frifindes.

Inden 14 dage skal sagsøgeren til sagsøgte betale 80.000 kr. i sagsomkostninger.

Peter Roesen

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Esbjerg, den 16. januar 2015.

Lene Schultz-Nielsen, kontorfuldmægtig